

Přemýšlím, kde jinde by mohli něco schovávat, a vydám se nahoru po schodech. Místo doprava ke svému pokoji zamířím vlevo a otevřu dveře apartmá rodičů.

Nebyl jsem tu od doby, kdy jsem byl malý kluk, a i tehdy jsem sem směl jenom málokdy. Obyčejně jen tehdy, když jsem měl noční můry, a to nebývalo moc často. Většinou si s tím poradila chůva, pokud jsem zrovna nějakou měl. Rozhlédnu se po upravené ložnici s úhledně ustlanou postelí a dokonale naaranžovanými dekorativními polštářky. Nejdřív prošmejdu jejich noční stolky, ale ani tam nenajdu nic užitečného.

Přejdou do přílehlé šatny, odsunu stranou svetry a boty, prohledám police a pak si kleknu na zem a prohrabu se hromadou krabic od bot.

Už to chci vzdát, ale vtom si všimnu malého trezoru, zastrčeného v levém zadním rohu skříně. Nakloním se blíž k němu, dívám se na něj a hlavou se mi honí myšlenky, jaká tajemství by mohl skrývat. Víím, že v něm nebudou šperky ani důležité dokumenty – všechny tyhle věci jsou uloženy v hlavním trezoru, který jsem před chvílí prohledal. Tak co by mohlo být schované v tomhle?

Zadám na číselníku standardní PIN, který táta používá všude. Ani mě nenapadne, že by mohl být jiný. Překvapí mě, když trezor zapípá a na displeji se zobliká červený nápis *error. Jaký jiný PIN by to sakra mohlo mít?*

Necháपavě civím na číselník a zvažuju možnosti. Pak zkusím svoje datum narození, 0108. Na displeji se opět objeví hlášení o chybě. Zmateně vyzkouším pár náhodných možností, abych zjistil, jestli budu mít štěstí.

Po několika dalších protivných pípnutích si nešťastně povzdechnu a pátrám v mozku po další kombinaci.

Něco osobního, co by mohlo souviset s Hadley... nebo se mnou. Nebo s námi oběma?

Napadne mě zadat 8946 – čísla, která znamenají T-W-I-N.

Displej zeleně blikne, dvířka cvaknou a ozve se uspokojivý zvuk odemčení zámku. Chvilí na to nevěřicně zírám s otevřenými ústy – vážně? *Zasraný dvojče?* – a pak dvířka otevřu. Uvnitř je jenom malý štůsek dokumentů, nic víc.

V břiše pocítím záchvěv nervozity. Vezmu tu hromádku a zadívám se na horní stránku. Je to fotka. Jsou na ní dvě batolata – kluk a holka, oba mají světlé blondaté vlasy a rošťácké pohledy – sedí ve vysokých židličkách, s tvářemi umazanými od jídla, a smějí se na sebe. Oči holčičky září a v těch chlapečkových je potrhlá veselost. Nic, co by patřilo k dospělým, kteří se z těch dětí staly.

Se zvláštním svíráním v žaludku odložím fotku stranou a prolistuju zbytek papírů, než narazím na rodný list. Così mi cuká kousíčkem mozku, nějaká vzpomínka, kterou nedovedu pochopit. Když si přečtu jméno Elisabeth Jane Davenportová, ovládne mě podivná povědomost.

Hawk a Elisabeth.

Zní to hrozně povědomě. Jako bych to už slyšel stokrát, ale *nepamatuju si*, že bych to kdykoli slyšel.

Neumím si Hadley představit jako Elisabeth. Zní to hrozně snobsky nebo něco na ten způsob. Vůbec se to k ní nehodí. Je to jméno, jaké by měly mít všechny ty povrchní bohaté holky z Pacu, ale ne Hadley. Nikdy nebyla jednou z nich, nepatřila do stejného světa jako my ostatní, tak proč by se nemělo odlišovat i její jméno?

Nejvíce mě zaujalo datum narození na rodném listě. Je úplně stejné jako moje, což potvrzuje moje pode-